

Indigo Donut

Voor Patrick Edward Singh
Ik zou willen dat we de kans hadden gehad elkaar beter
te leren kennen

Indigo Donut

PATRICE LAWRENCE

Eerste druk, augustus 2019

Oorspronkelijke titel Indigo Donut

Uitgave Hodder Children's Books

Copyright © Patrice Lawrence 2017

Copyright voor Nederlands taalgebied © IMAGINE, Veghel 2019

Voor het eerst verschenen in Engeland

'Praise Song for My Mother' door Grace Nichols

Copyright © Grace Nichols

Vertaling Robbin Besselink

Opmaak ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 633 3463 1

ISBN e-book 978 94 633 3850 9

NUR 285/334

www.imagine-books.nl

[imagine.books.nl](http://www.imagine.books.nl)

[imagine_books.nl](http://www.imagine_books.nl)

[imagine_books.nl](http://www.imagine_books.nl)

IMAGINE is een imprint van ImageBooks Factory BV.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*You were
water to me
deep and bold and fathoming*

*You were
moon's eye to me
pull and grained and mantling*

*You were
sunrise to me
rise and warm and streaming*

*You were
the fishes red gill to me
the flame tree's spread to me
the crab's leg/the fried plantain smell
replenishing replenishing*

Go to your wide futures, you said

'Praise song for my mother' – Grace Nichols

Je was
water voor me
diep en donker en peilend

Je was
het oog van de maan voor me
lokkend en gepokt en schitterend

Je was
de zonsopgang voor me
opgaand en warm en stralend

Je was
de rode kieuwen van de vis voor me
de wijde van de felrode boom voor me
de krabbenpoot/de geur van gebakken banaan
vullend, vervullend

Ga naar je wijde toekomsten, zei je

‘Loflied op mijn moeder’ – Grace Nichols

1

Het kwam allemaal weer terug, als een film in slow motion waarbij iemand op de mute-knop had gedrukt. De stilte maakte het nog erger, want daardoor werd al het andere juist nog duidelijker. Het begon met de geur: oude theemokken, verbrand brood en vieze plastic bakjes van afhaaleten. Dan de smaak in haar mond: suiker, zo sterk dat het pijn deed in haar hoofd, alsof ze het inademde en het achter haar oogballen samenklonterde. Ze herinnerde zich hoe de laatste paar jelly beans op de grond voor haar waren gerold, als gekleurde vlekjes tussen de asbakken en vertrapte sigarettenpeuken. Of waren het M&M's geweest? Op de bank lag een zilveren mobiele telefoon op een stapel tijdschriften, naast een berg kleding. Dat was voor haar, had haar moeder gezegd. Ze kon het later passen.

Waar ben je, oma?

Ze werd helemaal opgeslokt door haar herinneringen. Ze keek naar haar voeten. Haar blote tenen in haar sandalen waren nog helemaal zanderig van de zandbak in het park. Ze boog voorover en sloeg haar handen om haar

knieën. Ze zat met haar rug tegen de dichte deur en daarachter was het stil.

Misschien moest ze kloppen. Maar haar vader had gezegd dat ze alleen binnen mocht komen in geval van nood, bijvoorbeeld als er brand was. Hij had gecontroleerd of het gasfornuis uit was en naar haar moeder gelachen.

‘Zie je, Mahalia. Het komt wel goed. Het duurt niet lang.’

Hij had haar uit haar moeders armen gepakt en op de vloer gezet. Haar moeder was voorovergebogen en had haar een kus op haar neus gegeven.

‘Dit is een magische kus, lieverd. Het komt allemaal goed.’

Toen was ze haar vader de slaapkamer in gevolgd en hadden ze de deur dichtgedaan.

Maar het ging helemaal niet goed met haar. Alles was goed geweest toen ze in haar moeders armen had gelegen. Ze deed haar ogen dicht, kneep ze samen en draaide haar hoofd om met haar oor tegen de deur te luisteren. Plotse-ling hoorde ze allerlei geluiden in haar hoofd. Andere geluiden, van voordat ze hiernaartoe was gebracht. Haar vingers die door het natte zand gleden om een lange, slingerende rivier te maken. De houten olifant, de giraf, de leeuw, de zebra... allemaal op een rij. Ze ging de krokodil in het zand begraven, zodat hij de slurf van de olifant kon grijpen zodra die vooroverboog om uit de rivier te drinken. Of was het de nek van de giraf geweest...?

Ze hoorde het gekletter van het water in de emmers en het gegil van de andere kinderen die elkaar nat maakten. En de stem van haar oma overal bovenuit, die naar haar

riep dat ze zo moesten gaan, dat ze nog één keer van de glijbaan mocht.

Toen kwam de dreun van de jongen die van de schommel viel en om zijn moeder schreeuwde. Haar oma was uit zicht verdwenen toen ze naar hem toe rende om te helpen.

En de man bij het bankje, die haar naam riep. Ze wist niet wie hij was. Hij had beloofd om haar mee te nemen op een avontuur, maar haar vervolgens in deze kamer achtergelaten.

Oma?

Ze deed haar ogen open. De geluiden vervaagden niet. Op de televisie waren twee vogelmarionetten in discussie. In de verte was er een ambulance (of een brandweerwagen?) te horen. Het geluid werd steeds harder, alsof het voertuig naar haar toe kwam. En het gedreun, het geklop op de voordeur was zo hard dat ze om haar moeder begon te roepen.

En haar naam. Iemand riep haar door de brievenbus.

Maar ze wilde die deur niet opendoen. Ze wilde de deur openmaken waardoor ze bij haar moeder zou komen.

Achter haar bewoog er iets. Ze draaide zich om en zag de slaapkamerdeur opengaan. Grijs gympen. Spijkerbroek. Een kussen midden op de donkere vloer, alsof het zweefde. Voeten op het bed, glanzende nagellak op de tenen. Een hoofd dat naar beneden bungelde, alsof het vastgehouden moest worden.

Ze voelde even aan haar neus. De kus was weggevaagd. De magie was verdwenen. Het kwam niet goed. Ze voelde zich helemaal niet goed.